కథలు లేకపోతే జీవిత స్వరూపమే తెలీదు!

- అరవింద

అరవింద పేరు చెప్పగానే 'పగిలిన ప్రతిమ', 'అవతలి గట్టు' గుర్తొస్తాయి. ఆమె అసలుపేరు అన్నంరాజు సుగుణమణి.... కలంపేరు అరవింద. ఆపేరుతో రాశిలో తక్కువ రాసినా వాశిలో ఎక్కువగానే రాసిందామె. పాఠకులు, ప్రచురణకర్తల అభిమానం చూరగొన్న శ్రీమతి ఎ.ఎస్ మణి వందకు పైగా కథలు, ఎనిమిది నవలలు రాశారు. గృహలక్ష్మీ కంకణం, ఆంధ్ర సాహిత్య అకాడమీ అవార్డు, జ్యేష్ఠ లిటరరీ అవార్డు వంటి ప్రతిష్ఠాత్మకమైన అవార్డులెన్నో పొందారు. వివిధ పత్రికలు నిర్వహించిన పోటీలలో కూడా బహుమతి పొందిన రచనలు చేశారు. కథలు రాయడానికి నా జీవితమే నాకు ప్రేరణ అని చెప్పే 75 ఏళ్ల అరవింద నవ్య పాఠకులకోసం 40 ఏళ్లు వెనక్కి వెళ్లి తన రచనా ప్రస్థానంలో మైలురాళ్లను, నవ్య పాఠకుల కోసం వివరిస్తున్నారు.

నాన్నగారి పోలిక

తూర్పుగోదావరి జిల్లాలోని మానేపల్లి నాన్నగారి స్వస్థలం. నేను అక్కడే పుట్టాను. నా పుట్టిన తేదీ 14.01.1934. నాన్నగారి ఉద్యోగరీత్యా గుంటూరు, ఏలూరుల్లో ఉన్నాం. నాకు పదేళ్లు వచ్చేవరకు గుంటూరు, ఆ తర్వాత ఏలూరుల్లో నా విద్యాభ్యాసం సాగింది. గవర్నమెంట్ గర్ల్స్ హైస్కూల్, సెయింట్ థెరిస్సా గర్ల్స్ హైస్కూళ్లలో చదువుకున్నాను. ఏలూరు సిఆర్ఆర్ కాలేజీలో బిఎ ఎకనమిక్స్‌లో గోల్డ్‌మెడల్ తెచ్చుకున్నాను. ఏలూరు సిఆర్ రెడ్డి కాలేజీకి మొదటి ప్రిన్సిపాల్ మా నాన్నగారే! ఆయన 1921 జాతీయోద్యమంలో పాల్గొన్నారు. రచనలు చేశారు. ఆయన పేరు దేశిరాజు సత్యసుబ్రహ్మణ్యం. ఆయనలోని రచన, సృజన నాకు, శ్వేతాంబరి పేరుతో రాసే మా చెల్లెలికి వచ్చిందనిపిస్తుంది. మేం ఐదుగురు అక్కచెల్లెళ్లం. నాకు ముగ్గురు తమ్ముళ్లు. మా అమ్మ దుర్గాంబ శాంత స్వభావురాలు.

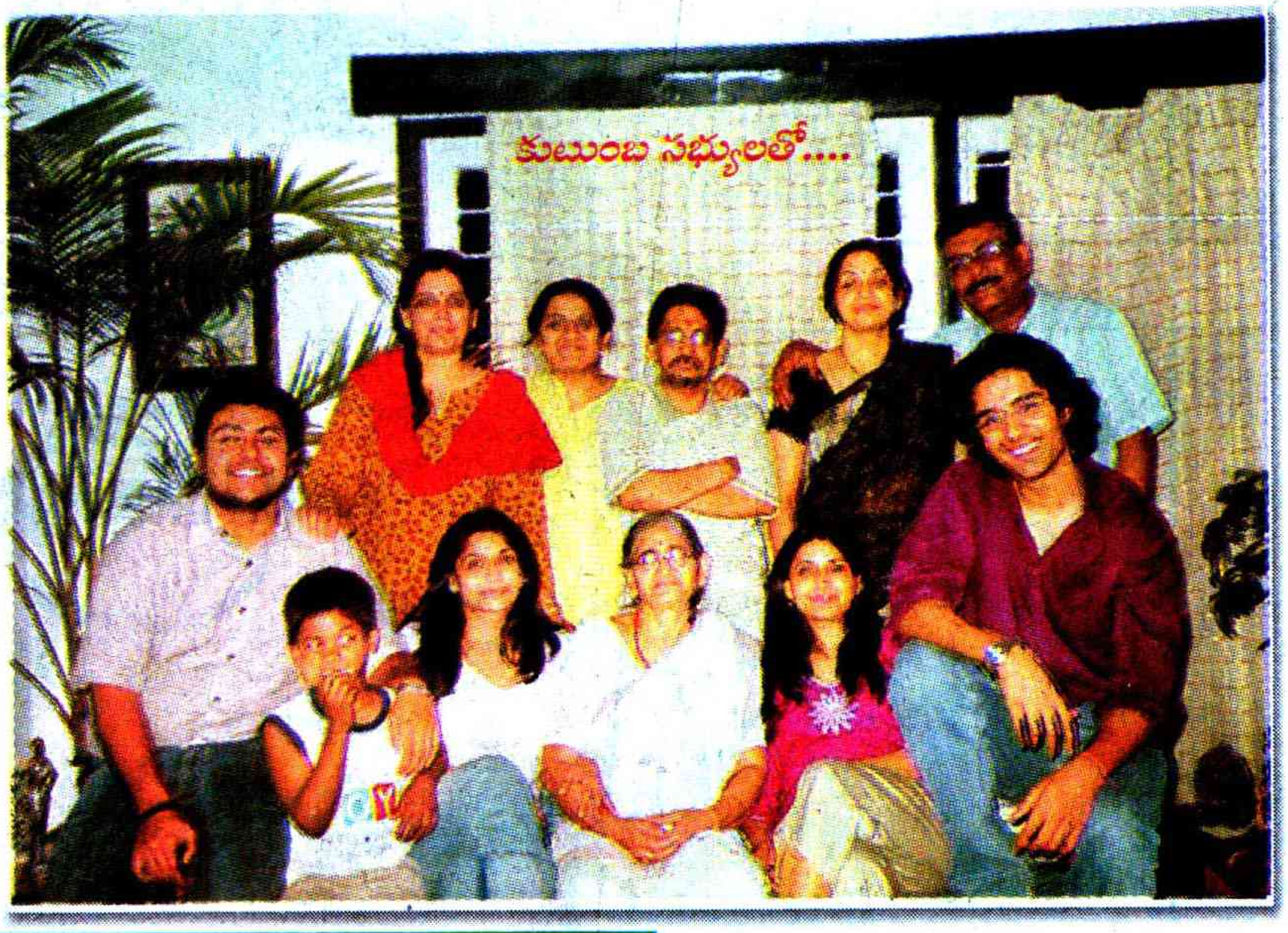

కుటుంబ సభ్యులతో....

వెన్నెల్లో ఊహాలొస్తాయి

చదవడం వచ్చినప్పటి నుంచి కథల మీద ఆసక్తి మొదలైంది. గుంటూరులో ఉండగానే మా అక్కయ్య కోసం లైబ్రరీ నుంచి తెచ్చిన పుస్తకాలన్నీ నేను కూడా చదివేదాన్ని. దొరికిన పుస్తకాలన్నీ చదవడం తప్ప వేరే ప్రపంచం లేదు. ఆ వయసులో అర్థం కాకపోయినా చదవడం మాత్రం మానలేదు. అడవి బాపిరాజు గోదావరి అయితే, విశ్వనాథ మహాసముద్రం. క్రమంగా శరత్, టాగోర్, టాల్‌స్టాయ్ నుంచి ఇంగ్లీష్ క్లాసిక్స్, నవలలు అన్నీ చదివేదాన్ని. నాలో రచనకి మొట్టమొదటి ప్రేరణ కలిగించింది వెన్నెలలోని చల్లదనమే! చందమామను చూస్తుంటే అవ్యక్త భావాలు కలిగేవి. కవిత్వం వచ్చేది. కవి-ప్రకృతి అని నేను రాసిన కథలాంటి రచన మా కాలేజీ మ్యాగజైన్లో వచ్చి ప్రైజు తెచ్చి పెట్టింది.

ఇష్టమైనవి

ఇష్టమైన కథ	: అస్తిత్వ నదం ఆవలి తీరాన – మునిపల్లె రాజు
రచయిత	: ఎందరో మహానుభావులు
నవల	: అతడు – ఆమె (ఉప్పల లక్ష్మణరావు), అనైతికం (యండమూరి)
కవి	: త్రిమూర్తులు – శ్రీశ్రీ, ఆరుద్ర, సినారె
పాట	: వందేమాతరం
గాయని	: శ్రేయా ఘోషాల్
గాయకుడు	: కిశోర్ కుమార్
నటుడు	: అమితాబ్ బచ్చన్
నటి	: టబు
సినిమాలు	: చాలావున్నాయి
ఆహారం	: సాత్వికాహారం, హల్వా
ఆత్మబంధువు	: నా మనసే!
అభిరుచి	: సూఫీ సంగీతం

ఇటీవల 2008లో 'నక్షత్రమాల' పేరుతో నా కవితలు పుస్తకంగా వేశాను. అప్పట్లో ఎందర్ని చదివినా ముప్పాళ్ల రంగనాయకమ్మ నా అభిమాన రచయిత్రి. లత భావసాంద్రత, కవితా శైలి ఇష్టంగా ఉండేది. రాస్తే అలా రాయాలి. లేకపోతే రాయనక్కర్లేదు అనుకునేదాన్ని.

అది అల్టిమేట్

చదువు అవుతూనే పెళ్లయింది. జెంషెడ్పూర్ వచ్చేశాను. మావారు అన్నంరాజు రాధాకృష్ణరావు గారికి టిస్కో (టాటా ఐరన్ అండ్ స్టీల్ కంపెనీ)లో ఉద్యోగం. ఆ ఇండస్ట్రియల్ టౌన్లో కనపర్తి రాజ్యలక్ష్మి నాకు స్నేహితురాలైంది. ఎల్ఐసిలో ఉద్యోగం చేస్తూ పుస్తకాలు బాగా చదివేది. నాకెప్పుడూ ఉద్యోగం చేద్దామన్న ఆలోచన రాలేదు. కోరికా లేదు. మంచి తల్లిగా జీవించడమే నా ఆశయం అనుకునేదాన్ని. కొన్నాళ్ల వరకు చదవడానికి మంచి పుస్తకాలు దొరకలేదు. అప్పుడు నా దృష్టి కథా రచనవైపు మళ్లింది. ఆంధ్రపత్రిక, ప్రభ వారపత్రికల్లో రచయిత్రుల సీరియల్స్ రావడం అప్పుడే మొదలైంది. నా తొలికథలు 'అరుంధతి అలక', 'జంటపూలు' పత్రికలో వచ్చాయి. జీవితమే నాకు ప్రేరణ కథలకి. ఇంకా 'అల్లుడి మంచితనం', 'నీరజ పెళ్లి' నాకు పేరు, గుర్తింపు తెచ్చాయి. అల్లుడి మంచితనం కథని మెచ్చుకుంటూ ఎడిటర్ నండూరి రామమోహన్ రావుగారు, తిరుమల రామచంద్ర ఉత్తరాలు రాశారు. దాంతో నేను కథలు రాయగలనని నాకు నమ్మకం కలిగింది. నా కథకి బాపు వేసిన బొమ్మ చూశాక ఎంత ఆనందం కలిగిందో చెప్పలేను.

ఊరుగాని చోట

ఇక్కడ జెంషెడ్‌పూర్‌లో ఆంధ్రుల సంఖ్య ఎక్కువే! అప్పట్లో ఆంధ్ర నాటక సాహిత్య సంఘంలో నేనూ ఉన్నాను. నేను నిర్వహించిన

‘తేనెజల్లు’ జానపద గేయాల కార్యక్రమం, అందాల సంక్రాంతి అందరి ప్రశంసలు పొందిన కార్యక్రమాలు. ఆంధ్ర మహిళా సమితిలో చేరాకా ఆంధ్రదేశానికి దూరంగా ఉన్న లోటు తీరింది. ఆరోజుల్లో పి.వి. నరసింహారావు, మండలి కృష్ణారావు, ఘంటసాల, యామినీ కృష్ణమూర్తి, లత, శోభానాయుడు వంటి ప్రముఖులు మా సమితికి విచ్చేశారు. అప్పుడు మా అందరికీ పండగలా ఉండేది. నా కథకి, నవలకి బహుమతి వస్తే ఇక్కడి వారు సన్మానించి, అభినందించేవారు. రచయిత్రిగా ‘టాటా’లో ఆదరణ, అభిమానం బాగా లభించాయి.

నా శైలి నాకుంది

జీవితానికి ఎన్నో పార్శ్వాలున్నాయి. అన్ని కోణాల నుంచి చూడగలిగినప్పుడే సృష్టి అంతరార్థం, సౌందర్యం కొంతైనా అందుకోగలమని అనిపిస్తుంది. కథలు లేకపోతే జీవిత స్వరూపమే మనకి తెలీదు. ఇంట్లో నిర్బంధాలు లేకపోయినా నాకు రాయాలనిపించినప్పుడు, స్పందన కలిగినప్పుడు మాత్రమే రాసేదాన్ని. అందుకేనేమో నేను ఎక్కువగా రాయలేదు. అదీ మంచిదే... చెత్త తగ్గించాను అనుకుంటాను. ఇకపోతే ఉత్తమపురుషలో కథ రాయడం నాకు ఇష్టం. తేలికగా వస్తుంది. ఎవరినీ ఇమిటేట్ చేయాలనిపించదు. నాకు తోచిన రీతిలో రాస్తాను. చైతన్య స్రవంతిలో రచనలు, జీవిత కథలూ నచ్చుతాయి

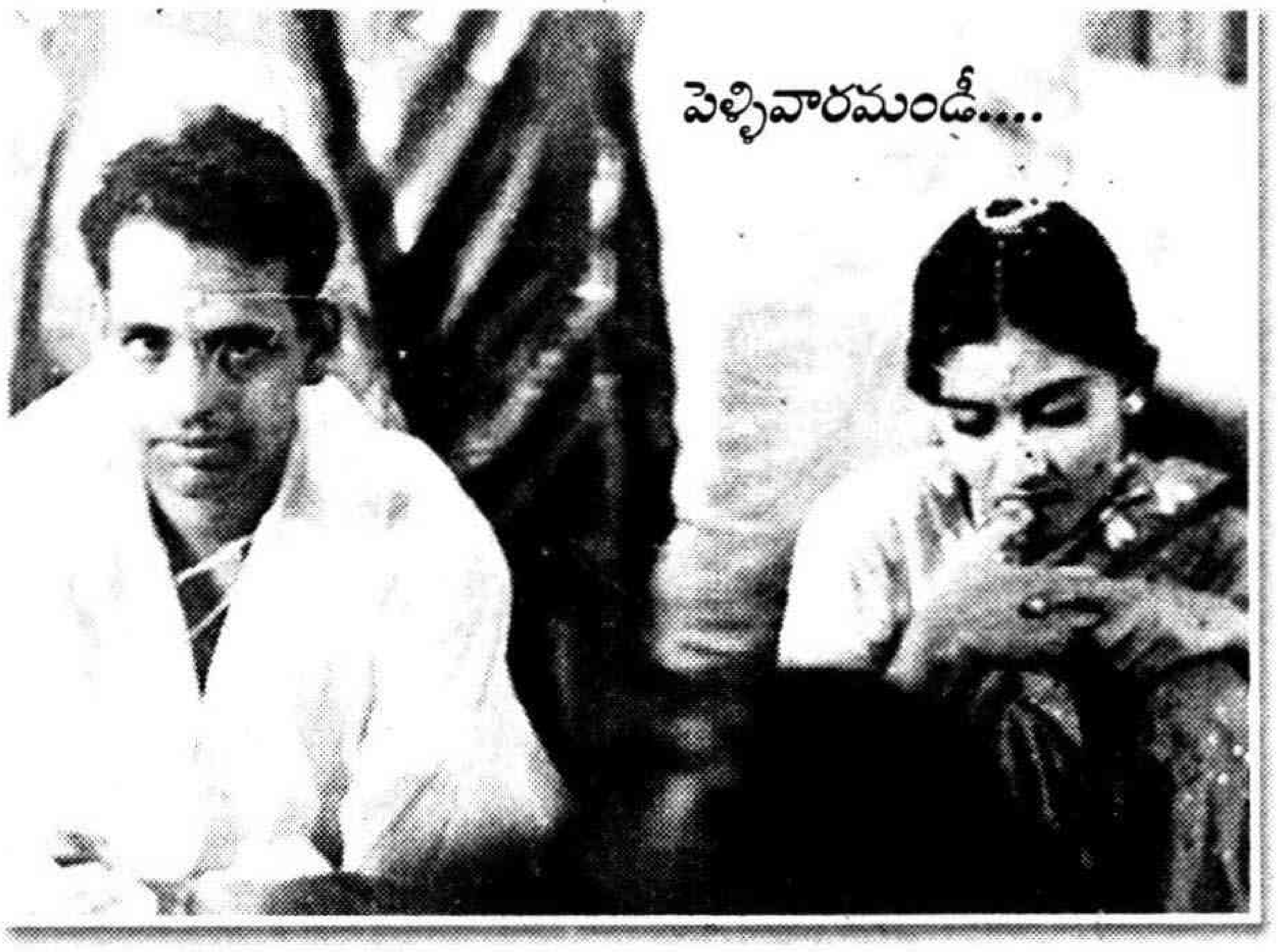

నాకు. అభ్యుదయ వాద రచనలంటే ఇష్టం. వచన కవితా ప్రవాహంలా సాగుతూ, పాత్రలు మన కళ్లముందు సజీవంగా నిలిపే రావిశాస్త్రి రచనలు నాకు చాలా ఇష్టం. అమెరికన్ ఇండియన్ లైఫ్ గురించి ‘సాయంత్రమైంది’లో గొల్లపూడి మారుతీరావు బాగా రాశారు. అటువంటి రచనలు రావాలి అనుకుంటాను.

నా గురించి...

మా కుటుంబం గురించి చెప్పాలంటే మాది హ్యాపీ ఫ్యామిలీ. మావారి గురించి ఎక్కువ చెప్పుకోవాల్సిన పనిలేదు..... మంచిమనిషి అంటే చాలు. ఆయన ఇప్పుడు లేరు. మాకు నలుగురు అమ్మాయిలు, ఒక అబ్బాయి. నేను ప్రస్తుతం జెంషెడ్‌పూర్‌లోనే మా అబ్బాయి ఇంట్లో ఉంటున్నాను. మా అమ్మాయిలందరూ కూడా బాగా చదువుకున్నారు. పెళ్లిళ్లయ్యాయి. మంచి ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు. బరోడా, ఢిల్లీ, వాషింగ్టన్‌లలో ఉండే మా అమ్మాయిల దగ్గరకి వెళ్లివస్తూ ఉంటాను. నేను ఇప్పటివరకు ఆఖరుగా రాసిన కథ 2003 నవ్యలో వచ్చిన ‘ఎంత నేర్చినా’. నేను రాసేదయినా, ఇతరులు రాసేదయినా అన్నీ ఒకేలా ఉండకుండా కొత్త థీమ్‌గా ఉండాలనుకుంటాను. నా గురించి నా ఎనాలిసిస్ చెప్పాలంటే... నేను కూతుర్ని, భార్యని, తల్లిని, రచయిత్రిని, కవిని, ప్రేక్షకురాలిని, సన్యాసిని.

– కె.బి.లక్ష్మి

బుక్ చాట్

జగన్నాథరావుగారి కథల కొలువు

అరవై సంవత్సరాల రచనా కాలంలో కేవలం ముప్ఫై కథలు మాత్రమే రాసినా, అన్నీ మేలిమి ముత్యాలనే అందించిన ఘనత కథకులు భమిడిపాటి జగన్నాథరావుది. రాయడం కన్నా చదవడమే నాకిష్టమని చెప్పే ఆయన ఈమధ్యే 15 కథలతో కూడిన సంపుటిని ‘మువ్వలు’గా పాఠకులకు అందించారు. ఈ కథలన్నీ పాఠకులను శరత్కాలపు వెన్నెల విహారం చేయిస్తాయి. ప్రతి కథలోనూ భావుకత తొణికిసలాడుతూ వుంటుంది. ప్రతివాక్యమూ రసాత్మకమే! నిన్నటితరం కథకుల సొగసైన వాక్య నిర్మాణాన్ని ఈతరం కథకులు అందిపుచ్చుకోవాలంటే ఇలాంటి సంకలనాల అధ్యయనం ఎంతైనా అవసరం. ఇకపోతే జగన్నాథరావుగారి కథల్లో స్త్రీ పాత్రలు ఎంతో పరిణతి చెంది ఉంటాయి. చిలిపిగా పాఠకులను గిలిగింతలు పెడతాయి. మగవాళ్లు అర్థం చేసుకోలేని జీవిత సత్యాలను ఆవిష్కరిస్తూ ఉంటాయి. ఇందుకు భిన్నంగా మగపాత్రలన్నీ ఎక్కువగా బిడియంగానూ అప్పుడప్పుడూ అహంకారంతోనూ సాగుతాయి. ఎక్కువభాగం కథలు చల్లని వెన్నెల తోడుగా ఆహ్లాదంగా సాగేవే! సామాజిక స్పృహను మెళ్లో వేసుకుని తిరుగుతున్నట్టుగా కాకుండా సుతిమెత్తగా, ‘అవును సుమా’ అని పాఠకుడు అచ్చెరు వొందేలా రాయడం జగన్నాథరావు కలానికి తెలుసు. ఎత్తుగడ ఎంత బిగితో ఉంటుందో, కథ ముగింపు వాక్యాలు అంతే బిగితో ఉంటాయి. ఈ కథలన్నింటినీ చిన్నచిన్న వాక్యాలతో పొదిగారాయన.

సంపుటిలోని మొదటికథ ‘అలుపు’నే తీసుకుంటే చాలా ఏళ్ల తర్వాత బాల్యమిత్రురాలయిన స్వరాజ్యాన్ని చూసినప్పుడు ఆమె మాటలు మనసుని తాకినప్పుడు, జ్ఞాపకాల పొరలలో అజ్ఞాతంగా ఉండిపోయిన తన అసలు రూపాన్ని తెలుసుకుంటాడు రామం. జీవితపు పరుగు పందెంలో తన ‘అలుపు’ స్వరాజ్యం లాంటి చిన్ననాటి నెచ్చెలి ప్రేమలో, లాలనలో తప్ప సేదదీరదని గ్రహిస్తాడు. అయితే అప్పటికే ఆలస్యమయిపోయిందని బాధపడతాడు. మరో అద్భుతమైన కథ ‘సముద్రం’. జీవితపు హద్దులు మహావిస్తృతమని, మామూలు నీతి సూత్రాల్లో బంధించి వుంచడం వ్యర్థ ప్రయత్నమని చెప్పే కథ. ఒక సౌందర్య పిపాసకుడి కళాదృష్టికి లిప్తపాటు చలించిన భార్యను చూసి అసూయ పడక సమర్థించిన ఓ భర్త అంతఃదృష్టిని అద్దం పట్టి చూపించే కథ.

అలాగే దాహం, వెన్నెల జల్లు కథల్లో పద్మిని, వెన్నెలలు ఇద్దరు కూడా జీవితాన్ని చూసే క్రమం గురించి, ఎలా అర్థం చేసుకోవాలో మనకు నేర్పుతారు. ఇక ‘మువ్వలు’ కథలో సరళ పాత్ర మనల్ని అబ్బుర పరుస్తుంది. గొప్పింటివాడిని కాదనుకుని తనకు నచ్చినవాడిని ఎన్నుకున్న తీరు సరళను ఓ పట్టాన మర్చిపోనివ్వదు. ఇలా ప్రతికథా మనల్ని ఊపిరి సలుపుకోనివ్వకుండా సాగుతుంది. కథల్ని బిగువుగా అల్లటమే కాకుండా, చిన్న చిన్న మాటల్లో జీవిత సత్యాలను వెలికి తీయడంలోనూ జగన్నాథరావు గారు ప్రదర్శించిన ఒక నేర్పు మనకు ముచ్చట గొలుపుతుంది. ఈ కథలన్నీ రసానుభూతిని మనకు కలిగించేవే! జీవితపు లోతుల్ని కొలిచేవే! మొదటి పేజీతో మొదలుపెడితే చివరి పేజీ వరకు పాఠకుడిని గుక్క తిప్పుకోనివ్వకుండా చదివించే కథలివి.

–సి.ఎస్. రాంబాబు

మువ్వలు (కథా సంపుటి)
రచన : భమిడిపాటి జగన్నాథరావు
వెల: ₹ 80
ప్రముఖ పుస్తక కేంద్రాలన్నిటా ప్రతులు లభిస్తాయి.

నాకు నచ్చిన నా కథ

గీతాంజలి

- అరవింద

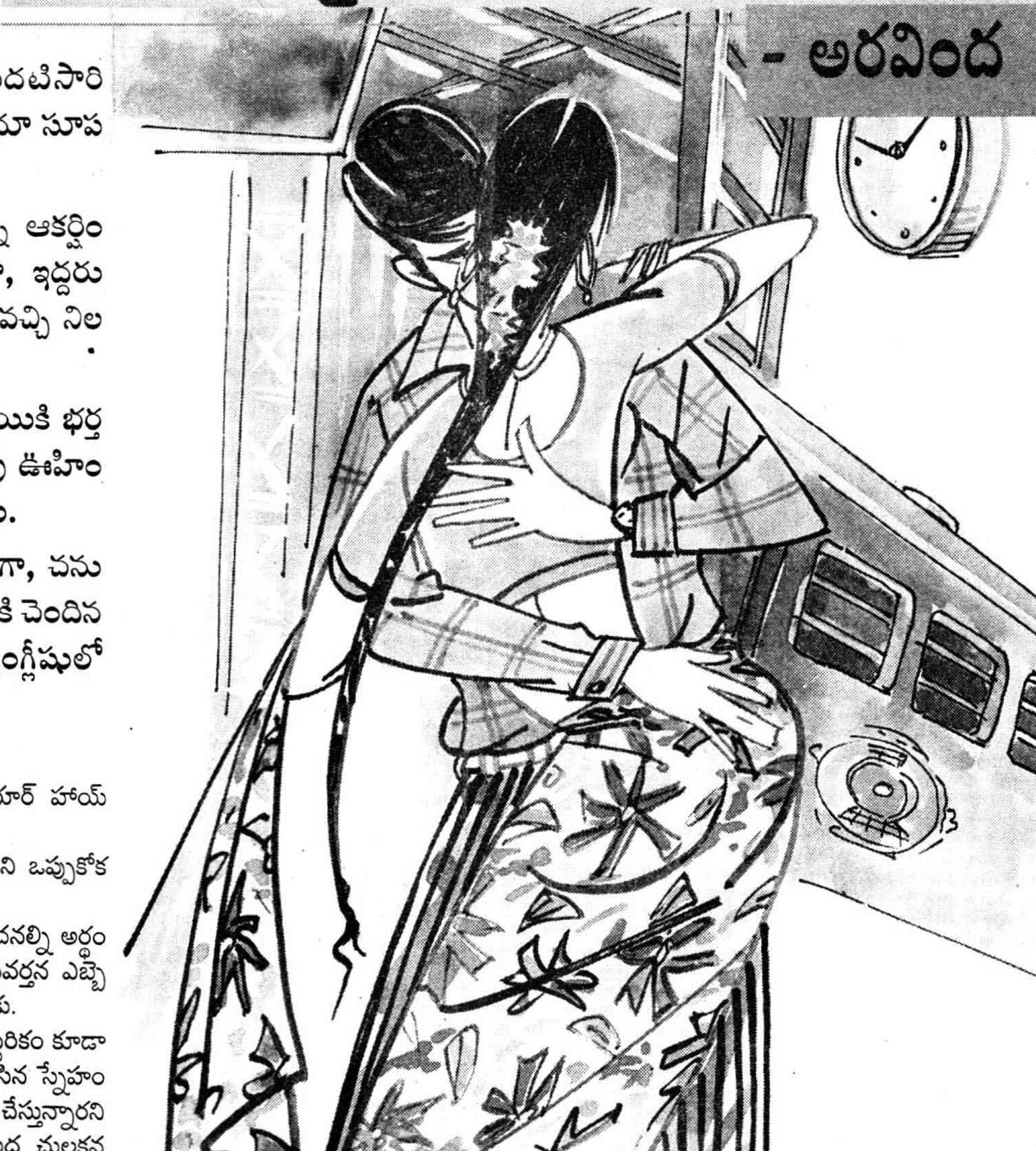

గీతాంజలిలో ఇదే నా మొదటిసారి ప్రయాణం. ఈ మధ్యనే కదూ సూపర్‌ఫాస్ట్ ట్రైన్స్ వచ్చాయి.

ప్లాట్‌ఫామ్ మీదికి రాగానే నన్ను ఆకర్షించింది ఆ ఇద్దరు అమ్మాయిలూ, ఇద్దరు అబ్బాయిలూ. వాళ్ళూ అప్పుడే వచ్చి నిలబడ్డారు.

వెంటనే ఏ అబ్బాయి, ఏ అమ్మాయికి భర్త అయి ఉంటాడోనని కొంచెం సేపు ఊహించబోయాను కానీ, ఏమీ తేలలేదు.

వాళ్ళు నలుగురూ చాలా చేరువగా, చనువుగా వున్నారు. ఎవరు ఏ రాష్ట్రానికి చెందిన వాళ్ళో తెలియటం లేదు. ఇంగ్లీషులో అఘోరిస్తున్నారు సంభాషణలు.

అది అమెరికన్ యాస కాబోలు 'యార్ హాయ్ మాన్' అనుకుంటూ.

ఏభై ఏళ్ళు దాటిన నేను ముసలాడినని ఒప్పుకోక తప్పదు.

ఎంతగా ఈ కాలం మార్పుల్ని, ఆలోచనల్ని అర్థం చేసుకుందామని ప్రయత్నించినా వీళ్ళ ప్రవర్తన ఎబ్బెట్టుగా, అసభ్యంగానే కనిపిస్తుంటుంది నాకు.

వాళ్ళు కనీసం అన్నాచెల్లెళ్లు కాదు. చుట్టరికం కూడా లేదు. చదువువల్లనో, ఉద్యోగం వల్లనో కలిసిన స్నేహం వాళ్ల మధ్య ఉండి ఇట్లాగ కలిసి ప్రయాణం చేస్తున్నారని గ్రహించినప్పుడు నాకు ఆ నలుగురి మీద చులకన భావం ఏర్పడిపోయింది. దానితోబాటు కుతూహలం కూడా ఉందని ఒప్పుకోక తప్పదు.

అందరం ట్రైన్ కోసం ఎదురు చూస్తున్నాం.

ఇంకా పావుగంట ఉంది.

ఆ ఇద్దరమ్మాయిల్లో తెల్లగా, పీలగా ఉన్న అమ్మాయి టీ అడిగింది.

కొంచెం దక్షిణాది యాసతో మాట్లాడుతున్న కుర్రాడు వెళ్ళి టీ స్టాల్ నించి ఒక కప్పు టీ తీసుకొచ్చాడు. ఆ పిల్లకి అందించాడు. గుండ్రంగా చేపల్లాంటి కళ్ళు. బెంగాలీ యేమో! ఆ పిల్ల తెల్లగా ఉందన్న మాటేకానీ నాకసలు నచ్చలేదు. మొహంలో జీవం లేదు. వొంట్లో కండా, రక్తం లేనట్టుగా వుంది. వేషం మాత్రం ఫారిన్ మేగజైన్‌లో మోడల్‌లాగ జీన్స్ వేసుకుంది. జుట్టు ఎత్తి పైకి కట్టుకున్నా పక్కన జూలు వేలాడుతోంది

రెండవ అమ్మాయి చామనచాయలో వుంది. చాలా సింపుల్‌గా వుంది. వొదులుగా కుర్తా వేసుకుంది. అందగత్తె అనటానికి లేదుగానీ, ఆ పిల్ల కళ్ళు కదులు

తుంటే మెరుపులు కురుస్తున్నట్లుగా వుంది. ఏదో ఆకర్షణ వుంది.

తెల్లగా పార్శీవాడేమో అనిపించేట్టు వున్న రెండో కుర్రాడు ఆ అమ్మాయితో ఏదో చెప్తున్నాడు. వాళ్ళిద్దరూ చాలా దగ్గరగా వున్నారు. ఆ పిల్ల అబ్బాయి కళ్ళ లోకి చూస్తోంది. మాట్లాడుతూ ఆ పిల్ల భుజం మీద చెయ్యివేశాడా అబ్బాయి. ఆ అమ్మాయి అట్లాగే నవ్వుతూ ఏదో చెప్తోంది.

"వీళ్ళిద్దరి మధ్య స్నేహం ప్రేమలోకి దిగింది కాబోలు! త్వరలో పెళ్ళి చేసు కుంటారేమో! బాగానే ఉంది కదా! ఈ కాలం వాళ్ళకి చక్కగా ఒకరి నొకరు అర్థం చేసుకుని పెళ్ళి చేసుకునే అవకాశం ఉంది. పెళ్ళయిన తర్వాత సుఖంగా సంసారం చెయ్యగలరు" అనుకున్నాను.

ఆ తెల్ల పిల్ల టీ సగం తాగిందో లేదో కప్పు అరవ కుర్రాడికి అందించింది.

పారబోస్తాడేమో అనుకున్నాను. తాగటం మొదలెట్టాడు.

అందుకే అన్నాను. ఈ కాలం పిల్లల వేషాలు వెగటు పుట్టిస్తాయని.

వాడు సగం తాగి "సునీ తాగుతావా?" అంటూ రెండో పిల్లకి అందించాడు.

ఆ పిల్ల తల అడ్డంగా ఊపింది "వద్దు" అన్నట్టు.

నాకు ఈ సునీ అన్న పిల్ల నచ్చుతోంది. కాకుల మధ్య హంసలాగ, దొంగల మధ్య యోగిలాగ, ఆ పిల్ల వద్దనగానే పార్శీ కుర్రాడు అందుకుని తాగేశాడు.

కప్పు తీసికెళ్ళి టీ స్టాల్లో యిచ్చాడు.

ఇప్పటిదాకా ఆ బెంగాలీ పిల్ల దగ్గరున్న అరవ కుర్రాడు సునీ దగ్గరకి వచ్చాడు. చెయ్యి పట్టుకుని వాచ్ చూశాడు. ఆ పిల్ల నవ్వుతూ వాడితో ఏదో అంది. వాడు ఆ పిల్ల వీపుమీద ఒకటి కొట్టాడు. ఏమీ అనలేదా పిల్ల. నవ్వుతూనే వుంది. ఈ పిల్ల ఏదోమంచిది, మడి కట్టుకుంది అనుకున్నాను. ఇద్దరితోటి సరసా లాడుతోంది.

పార్శీ కుర్రాడు తిరిగి వచ్చి తెల్లపిల్ల దగ్గర చేరాడు.

అది పాకెట్‌లోంచి సిగరెట్ తీసింది. వీడు లైటర్‌తీసి అంటించాడు. ఆ పిల్ల రెండుసార్లు పొగపీల్చి వదిలింది. తరువాత వాడికిస్తే వాడు తాగటం మొదలు పెట్టాడు. వీళ్ళ ప్రవర్తన మామూలుగా లేదు. భిన్నంగా ఉంది.

వీళ్ళ ఉద్దేశం ఏమిటి? చాలా ఆధునికంగా, అమెరికన్‌లలాగ ఉండాలన్న క్రేజా?

ఉద్యోగాలు చేస్తున్నంతమాత్రాన ఇహలోక సమస్యలకి అతీతులమై పోయా మనుకుంటున్నారా? ఆడ, మగ భేధానికతీతమైన స్నేహాన్ని రుజువు చేస్తు న్నారా?

ఒకళ్ళ ఎంగిలి ఒకళ్ళు తింటూ జాతి మత భాషాభేదాల కతీతంగా వుండాలని ప్రయత్నిస్తున్నారా? వీళ్ళు వాళ్ళ ఇళ్ళలో వున్నప్పుడు తల్లి దండ్రుల ఎదుట కూడా ఇట్లాగే వుంటారా? అంత మోడరన్ ఫామిలీసా వీళ్ళవి?

ఏదో పని వంకన, ఉద్యోగరీత్యా బయటికి వచ్చినప్పుడు అణి చిపెట్టిన సరదాల్నీ తీర్చుకుంటూ విపరీతమైన స్వేచ్ఛ ప్రదర్శిస్తు న్నారా?

ఎనౌన్స్‌మెంట్ వినిపిస్తోంది. దూరంగా లైటు కనిపిస్తోంది. రైలు చప్పుడు వినిపిస్తోంది. వచ్చేస్తోంది గీతాంజలి.

నా సూట్‌కేస్ పట్టుకుని రిజర్వ్‌డ్ బోగీ కేసి వెడుతున్నాను. వెనక్కి తిరిగి చూశాను. తెల్లపిల్ల, పార్శీవాడు కూలీచేత సామాను పట్టించుకుని ముందర వస్తున్నారు. అరవ్వాడు సునీ నడుమీద చెయ్యివేసి నడిపించుకుని వస్తున్నాడు.

"ఈ రైలు ఎట్టైనా పోనీ నేను మాత్రం నిన్ను వదలను" అంటున్నట్లున్నాడు.

ఒకవేళ వీళ్ళిద్దరూ ప్రేమించుకున్నారేమో! ఇందాక నేను పొరపాటు పడ్డాను అనిపించింది. వీళ్ళిద్దరి చూపుల్లో నవ్వుకోవటంలో ఇంకా ఇంటిమెసీ వుంది. ఆ తెల్లకుర్రాడు స్నేహితుడు కదా అని మంచిగా మాట్లాడుతోంది.

కంపార్టుమెంట్‌లోకి ఎక్కిజనాన్ని తప్పించుకుంటూ నా సీటుచేరి సామాను సర్దుకునేటప్పటికీ పావుగంట పట్టింది. నాకు పై సైడ్ బెర్త్ దొరికింది.

ఆ నలుగురూ కూడా వాళ్ళసీటు వెతుక్కుంటూ నాకు ఎదురుగా ఉన్న బెర్తుల దగ్గరకి వచ్చారు. సగంలో ఆగిపోయింది కథ! అనుకున్న నాకు సంతోషం వేసింది.

వీళ్ళ సంగతి తేలకపోతుందా అనుకున్నాను.

వాళ్ళు సీట్లు చూసుకున్నారు. సామానంతా ఒక సీటుమీద పడేసి ఇంకెక్కడా చోటులేనట్లు ఆ నలుగురూ ఒకే బెర్త్ మీద కూచున్నారు ఒకళ్ళ నొకళ్ల తాకుతూ.

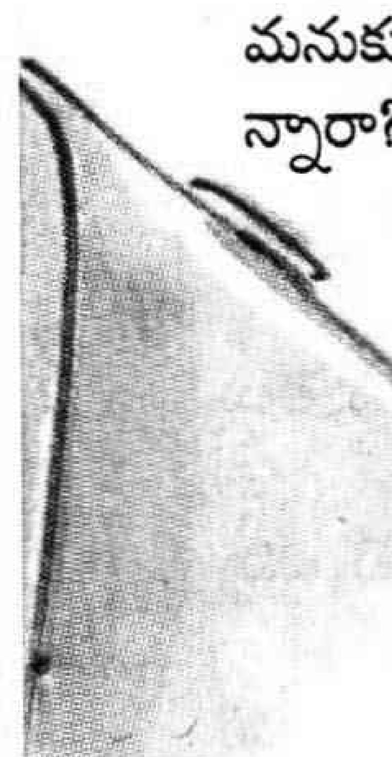

మళ్ళీ నాకనిపించింది. వీళ్ళకి జంకులేదా? ఎవరైనా ఏమైనా అనుకుంటారని అందరూ చూస్తున్నారని!

నలుగురూ మగపిల్లలైతే ఎట్లా వుంటారు? అట్లా వున్నారు.

సెండాఫ్ చెయ్యటానికి వచ్చిన జనం దిగిపోయి నిలబడ్డారు.

లోపల రష్ తగ్గింది. అప్పుడు చూశాను. నా పక్కనే ఒక అమ్మాయి నిలబడి వుంది. నాకు ఆ పై బెర్త్ దొరికింది. మీకు మార్చుకోటానికి వీలౌతుందా? మా అమ్మాయికి దగ్గరగా వుంటాను" అన్నాడు

ఒప్పుకున్నాను. గీతాంజలి కదిలింది. కదులుతూనే వేగం అందుకుంది.

నేను అతడితో మార్చుకున్న పై బెర్త్ ఆక్రమించుకున్నాను. అక్కడినుంచి క్రింద సీట్లన్నీ బాగా కనిపిస్తున్నాయి. ఇంటి దగ్గర భోజనం అయింది. ఇంక నిద్ర పోవటమే. అప్పుడే నిద్ర ఎక్కడ వస్తుంది.

ఆధునిక చతుష్టయం ఏం చేస్తున్నారో అన్న కుతూహలంతో దృష్టి అటు మళ్ళించాను. అరవ కుర్రాడు సునీ భుజం చుట్టూ చెయ్యివేశాడు.

ఆ పిల్లవాడివైపు మొగ్గి పార్శీకుర్రాడితో కబుర్లు చెప్తోంది నవ్వుతూ ఏ మాత్రం బెదురులేకుండా. అట్లాగ అనుకోని కూచోటం అలవాటు అయినదాని లాగ. ఆ నవ్వులో ఆకర్షణ వుంది. మంత్రించే గుణం వుంది. పార్శీ కుర్రాడు ఆ నవ్వు తాగేస్తూ ఆ పిల్ల కళ్ళలోకి చూస్తున్నాడు.

అరవ కుర్రాడు ట్రాన్సెండెంటల్ మెడిటేషన్‌లోకి వెళ్ళిపోయినట్లు పూర్తిగా కళ్ళు మూసేసుకున్నాడు. తెల్లపిల్ల మాత్రం శ్రద్ధగా వింటూన్నట్లు ముందుకి వంగింది. మధ్యమధ్య జవాబులిస్తోంది సునీకి. ఏమిటో అన్ని సంగతులు! అట్లాగ వాడిని ఆనుకుని కూర్చుందంటే తప్పకుండా వాళ్ళిద్దరికీ ఎంగేజ్‌మెంట్ అయి వుంటుంది. లేకపోతే ఎంత స్నేహమైనా ఏ ఆడపిల్లా ఇంత ఫ్రీగా వుండదు ఒక మగవాడితో. తప్పకుండా వీళ్ళిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నారు అనుకు న్నాను.

అట్లాగనుకుంటే నాకు తృప్తిగా ఉంది. ఏదో బాధ తీరిపోయింది.

మరి యువత ఇట్లాగ బరితెగించటం బాధ కదూ.

ముసలాడిని నాకే ఇట్లాగ ఉంది కదూ. వయసులో ఉన్న పిల్ల. వీళ్ళ ప్రవర్తన ఆ అమ్మాయికెట్లాగ ఉందోనని సైడ్ బెర్త్ వైపు చూశాను.

ఆ అమ్మాయి చాలా బుద్ధిమంతురాలిలాగ ఉంది.

వీళ్ళవైపు చూడటం లేదు. ఏదో ఇంగ్లీషు మేగజైన్ చదువుతోంది. చీరలో పిల్ల సింపుల్‌గా ఉంది. కానీ చక్కగా కూడా ఉంది. ఆ ఇద్దరమ్మాయిల కంటే కూడా బాగుంది. కాని ఎక్కడా విరగబాటు కనిపించటం లేదు.

తండ్రి అప్పుడే నిద్రలోకి దిగిపోయాడు. గీతాంజలి బాగా ఫాస్ట్‌గా పోతోంది. గంటకి అరవైమైళ్ళు కాబోలు వేగం.

తెల్లపిల్ల కెవ్వుమనటంతో అటు తిరిగాను.

కంట్లో నలకపడింది కాబోలు చేతితో కన్నుమూసుకుంది.

ఇద్దరు కుర్రాళ్ళూ ఒక్కసారే లేచారు. పార్శీ కుర్రాడు షట్టర్ వేశాడు.

అరవకుర్రాడు ఆ పిల్ల చెయ్యి పట్టుకుని లేపి వాష్ బేసిన్ దగ్గరికి తీసి కెళ్ళాడు.

ట్రైన్ వేగానికి బాలెన్స్ కుదరక ఎవరు నడిచినా తాగి తూలుతున్నట్లు ఉంది. వాళ్ళిద్దరూ డాన్స్ చేస్తున్నట్లుగా అనిపిస్తోంది.

ఆ పిల్ల నీళ్ళతో కళ్ళు కడుక్కుంది. ''పోయిందా?'' అని అడిగాడు.

కళ్ళు తెరిచి చూసి నవ్వింది. టవల్‌తో ఆ పిల్ల మొహం, మెడ అద్దాడు. ఎంతషివల్రీ... అవకాశం వుంటే అబ్బాయిలు అమ్మాయిల్ని ఎంత చక్కగా ఆదరిస్తారు! ఈ అవకాశం లేకనే టీజ్‌చేస్తారు కాబోలు!

కొత్త అమ్మాయి ఒకసారి పుస్తకం తీసి వాళ్ళని చూసి తనలో తను నవ్వుకుంది.

ఆ ఇద్దరూ వచ్చి కూర్చున్నారు ఇదివరకు చోట్లోనే.

''నాకు ఆకలేస్తోంది!'' అంది సునీ.

పార్శీకుర్రాడు ఒక డబ్బాతీసి అందులోంచి చకోడీలు, స్వీట్స్‌తీసి ఒక ప్లేట్‌లో పెట్టి అందించాడు. తెల్లపిల్ల తీసుకుతింటోంది. సునీ తీసుకోలేదు. అరవ కుర్రాడు ఒక స్వీటు తీసి సునీ నోటికి అందించాడు. ఆ పిల్ల స్వీట్ కొరికి చేతిలోకి తీసుకుంది. అప్పుడు ఇద్దరు అబ్బాయిలూ తినటం మొదలు పెట్టారు.

ఈ ఇద్దరబ్బాయిలూ సునీనే ఆరాధిస్తున్నారు. ఆ తెల్లపిల్లకి ఎక్కడా కోపం వస్తున్నట్లు లేదు. తనని నెగ్లెక్ట్ చేస్తున్నారని సునీమీదా జెలసీ వున్నట్లు లేదు.

ఏమిటీ పిల్ల సునీ! వీళ్ళందరినీ తన చుట్టూ తిప్పుకుంటోంది.

ఆ పిల్ల దగ్గర ఏముంది! ఎదుటి మనిషిని మంత్రించే ఆ శక్తి ఏమిటి

యౌవనాన్ని మించిన మంత్రశక్తి ఏముంది ఈ సృష్టిలో.

దాన్ని వాడుకోవటం చేతనైతే ఎంతటి మాయాజాలాన్నైనా అల్లవచ్చు. కానీ యౌవనాన్ని యథేచ్ఛగా వాడటం ఎంతవరకూ మంచిది! అది నిప్పులాంటింది. అవసరాన్ని బట్టి చెయ్యి. వొళ్లు కాలకుండా కార్యసాధన జరగాలి. వీళ్ళు నిప్పు దగ్గర సెగ కాచుకుంటున్నారా? నిప్పులో దూకటానికి సిద్ధమౌతున్నారా? తినటం అయ్యాక పక్కలు సర్దుకోవటం మొదటు పెట్టారు.

అమ్మాయిలిద్దరికీ పక్కలు వేశారు. తమ పక్కలు పరుచుకున్నారు.

తెల్లపిల్లకింద బెర్త్‌మీద పడుకుంది. సునీ మధ్య బెర్త్ మీదికి ఎక్కుతుంటే చెయ్యి అందించి నడుం పట్టుకుని ఎక్కించాడు పార్శీవాడు చిన్నపిల్లని ఆదరించినట్లు! ఎక్కి పడుకుని దుప్పటి గుండెల మీదికి లాక్కుంది. కాళ్ళకి పట్టాలున్నాయి.

తెలుగుపిల్లా! కాళ్ళపట్టాల్ని బట్టి అనుకోటానికి లేదు. ఒకచోట ఫ్యాషనయితే ఇప్పుడు దేశమంతా అదే అనుకరిస్తున్నారు.

ఐనా ఆ మొహం చూస్తుంటే తెలుగు పిల్లేమో అనిపిస్తోంది.

కుర్తా వదులుగా ఉన్నా, శరీరం మీద యౌవనపు బరువు తెలుస్తూనే ఉంది.

లోకాన్ని విప్పార్చుకుని చూస్తున్నట్టున్న కళ్ళు.

జీవితం ఎంత తీయనైనదీ! అంటున్నట్లు భ్రమలో ఈదుతున్న కళ్ళు.

మీకు తెలియని రహస్యాలెన్నో నేను రుచి చూశాను అని గేలిచేస్తున్నట్లున్న కళ్లు.

ఆ అబ్బాయిలిద్దరూ ఆ అమ్మాయి చుట్టూ తిరగటంలో ఆశ్చర్యం లేదనుకున్నాను. ఆ అమ్మాయి వున్న చోట నేనూ బ్రతుకుతుంటే నేనూ అట్లాగే చేసే వాడిననిపించింది. అది యౌవనపు మైకం కావచ్చు.

అరవ పిల్లవాడు కాళ్ళ దగ్గర దుప్పటి సరిచేశాడు.

ఇంకా ఆ పిల్లని వదిలి నిద్రపోవాలనిపించటం లేదు కాబోలు. పార్శీ కుర్రాడు నిలబడే మెల్లగా ఏదో అంటున్నాడు.

నవ్వుతూనే ''నాకు నిద్ర వస్తోంది'' అంటూ కళ్ళు మూసుకుంది

తలమీద చెయ్యివేసి జుట్టు సవరించాడు. ఆ పిల్ల ఏమనలేదు. కదలలేదు. భుజం ఒకసారి గట్టిగా నొక్కి వదిలేసి బాత్‌రూమ్ వైపు వెళ్ళాడు.

కథాంతరంగం

ఓ ప్రయాణంలో మాతో నలుగురు స్టూడెంట్స్ ప్రయాణం చేశారు. అబ్బాయిలు, అమ్మాయిలు కలిసి తిరగడం అప్పటికి ఇంకా సాధారణం కాలేదు. కొంత వింతగానే ఉండేది. ఆ సంఘటన నేపథ్యంలో రాసిన కథే గీతాంజలి. మన నమ్మకానికి దెబ్బ తగిలినప్పుడు కలిగిన విభ్రాంతిలో మనసు పూర్వాపరాల్ని సమీక్షిస్తుంది. అప్పటి దాకా దర్శించలేకపోయిన కొన్ని సత్యాలు ఆవిష్కృతమవుతాయి. అలాంటి సత్యాలేవో చూసి, వాటిలో కొన్ని ఈకథలో రాశానని నా నమ్మకం.

– అరవింద

క్రింది బెర్త్‌లో అమ్మాయి అట్లాగే దీక్షగా పుస్తకం చదువుతోంది. ఇంగ్లీషు నవల. కళ్ళ ఎదుట ఈ ప్రదర్శనకంటె ఆసక్తికరంగా ఉందా ఆ నవల.

అట్లా వాళ్ళకేసి చూడటం మోడెస్టీ కాదనుకుని పుస్తకం చాటు చేసుకుందా?

ఏమైనా ఒప్పయినా పిల్లలాగుంది.

తన ఈడు పిల్లకదా. ఆ సునీ పలకరించి మాట్లాడకూడదూ ఈ పిల్లతో. ఎట్లాగైనా తెలుగుపిల్లలు అంత బరితెగించరు. చాలా జాగ్రత్తగా వ్యవహరిస్తారు. అట్లా అనటానికి లేదు.

సినీరేఖా తెలుగు పిల్ల కాదూ! నలుగురి నోళ్ళలోనూ నానలేదూ!

చలంగారి రాజేశ్వరి తెలుగు ఆడబిడ్డ కాదూ?

కామానికీ, కరుణకీ మధ్య చిక్కి సంకెళ్ళు తగిలించుకోలేదూ?

ఈ పిల్ల కూడా జీవితంతో ఎక్స్పెరిమెంట్ చేస్తోందా?

ఫేషన్‌కోసం వీళ్ళతో ఆటలాడుతోందా?

తన అవసరాల కోసం వాళ్ళని వాడుకుంటోందా?

రైల్లోనే ఇంతస్వేచ్ఛ ప్రదర్శిస్తున్నారు. ఇంక ప్రైవసీ వుంటే వీళ్ళు ఏం చేస్తారో?

జామ్ సెషన్స్‌కి, పాట్‌పార్టీలకి తిరుగుతుంటారేమో.

ఇవేళ ఇట్లాగ వీళ్ళతో తిరుగుతే రేపు ఈ పిల్లకి పెళ్ళి అవుతుందా?

బంగారంలాంటి పిల్ల.

ఇట్లా తిరిగి సరదాలు తీర్చుకుంటున్న ఈ ఇద్దరు మగపిల్లల్లో ఒకరేనా సునీని పెళ్ళి చేసుకోటానికి ముందుకి వస్తారా? రారు! మధువు పీల్చేసిన తుమ్మెదల్లాగ ఎగిరి వెళ్ళిపోతారు.

ఆ పార్శీకుర్రాడు చేసుకుంటాడేమో! అతడికి పట్టింపు ఉండదనిపిస్తోంది. ఈ పిల్ల నిజంగా గడుసుదేమో. వాళ్ళని అట్లాగ ఆడిస్తోందేమో! దూరం గానే ఉంచుతుందేమో... నిజమైన అనుభవాలు పంచి పెట్టకుండా.

పడుకున్న వెంటనే నిద్రపోయినట్లుంది సునీ కదలటం లేదు.

తెల్లపిల్ల అటూ–ఇటూ కదులుతూనే ఉంది. అబ్బాయిలిద్దరు పైకి ఎక్కి పడుకున్నారు. ఒక్కొక్కరే నిద్రలోకి జారుకున్నారు.

''ఇంక పడుకో తల్లీ! ఆ లైటు ఆర్పెయ్యి'' అన్నాడా పై బెర్త్ జంటిల్‌మేన్. తెలుగువాళ్ళేనన్నమాట.

అందుకే అంత కుదురుగా ఉంది. ఇద్దరబ్బాయిలు ఎదుటే ఉంటే ఎన్ని వయ్యారాలేనా పోవచ్చు. పుస్తకం పెట్టేసి దుప్పటి కప్పుకుని పడుకుంది.

నేను లేచేటప్పటికి ఆ తండ్రీ, కూతురూ లేచారు. ఆ అమ్మాయి మొహం కడుక్కుని చక్కగా బొట్టు పెట్టుకుంది. కిటికీ బయటికి చూస్తోంది.

ఆధునిక చతుష్టయం ఇంకా లేవలేదు నిద్రలోంచి.

గీతాంజలి ఆగకుండా వేగంగా పరిగెడుతోంది. కాఫీ తాగాను.

ముందర అరవకుర్రాడు లేచాడు తెల్లపిల్ల కదులుతోంది.

''టీ తాగుతావా'' అనడిగాడు తల ఊపి లేచి కూచుంది.

ఇద్దరూ కలిసి బల్ల దింపారు. కూర్చున్నారు. మొహం కడుక్కోకుండానే టీ సేవించారు. ఈసారి ఎవరి కప్పుల్లో వాళ్ళు తాగారు.

వచ్చేదే నాగ్‌పూర్ స్టేషన్. నేను దిగిపోవాలి.

ఆ తండ్రీ, కూతురు ఎక్కడ దిగుతారో?... అడిగాను.

''మేమూ నాగ్‌పూర్! వరసకి నాకు చెల్లెలవుతుంది. ఆవిడ కొడుక్కి ఇస్తున్నాం మా అమ్మాయిని. అమెరికా నించి ఈ మధ్యే వచ్చారు'' అన్నాడు తెలుగులో. ఐతే ఈ పిల్లకి పెళ్ళి నిశ్చయమై పోయిందన్నమాట.

హృదయం కాళీ లేదు. కనకనే ఆ అబ్బాయిలు ఇటు చూసినా చూపులు కలపటం లేదు. వయసు రాగానే పెళ్ళి చెయ్యాలి. ఎగిరే పటానికి పగ్గం తగ్గించాలి.

లేకపోతే ఇట్లాగే పిచ్చిపిచ్చి వేషాలు వేస్తారు.

అదిగో పార్శీకుర్రాడు లేచాడు. దిగుతున్నాడు. ఊరుకోకూడదూ. సునీని కుదిపి కుదిపి లేపుతున్నాడు. కళ్లు తెరిచి నవ్వింది. వాచ్ చూసుకుంది. లేచి

కూచుంది. ఆ అబ్బాయి చెయ్యి అందిస్తే కిందికి దిగింది. ఏం వయ్యారం! ఒక సారి వొళ్లు విరుచుకుంది శిల్పానికి ప్రాణం వచ్చినట్లు!

"టీ తాగు" అన్నాడు అరవ కుర్రాడు. టీ పాట్ చూపిస్తూ.

"మొహం కడుక్కు వస్తా" బాత్‌రూం వైపు వెళ్ళింది. అవినీతిలోనూ నీతీ వున్న పిల్ల!

మళ్ళీ నలుగురూ ఒకరిపక్కన ఒకరు చేరారు. సునీ పక్కన కూచున్న అరవ కుర్రాడు సునీ వొళ్ళో చెయ్యివేసి మాట్లాడుతున్నాడు.... తన స్వంతం అయినట్లు!

వొళ్లు మండుతోంది నాకు. వాళ్లు అట్లాగ ఒకళ్ళనొకళ్ళు తాకుతుంటే నా సొమ్మేదే పోయినట్లే ఉంది నాకు. ఉమ్మడి నీతిని మంట కలుపుతున్నారు మరి.

అంతదగ్గరగా... ఆడా, మగా భేదం లేకుండా. వీళ్ళు చెయ్యని చేష్ట ఒకటే! ముద్దులు పెట్టుకోవటం! ఇంకా అంతకి తెగించలేదు ఎందుకో!

పాసెంజర్స్ అభ్యంతరపెడతారనా? వాళ్ళేం చేస్తారు పిచ్చి సన్నాసులు. వెర్రి మొహాలు వేసుకుని చూడడం తప్ప! ఐనా వాళ్ళకి అభ్యంతరం ఉండ కూడదు కదా. పరిధులూ, పంజరాలూ లేని అతి నాగరక జీవులు!

పాతకాలం వాళ్ళం! మూర్ఖులం! పెళ్ళి అంటూ బాధ్యతలూ, బంధాలూ పెంచుకుని సుఖమనేది లేకుండా, జీవితాన్ని దుఃఖమయం చేసుకుని ఈదుతున్నాం. కనీసం ఫామిలీ ప్లానింగ్ కూడా తెలీదు. వీళ్ళకి అన్నీ అందుబాటులో వున్నాయి. ఇంక పెళ్ళెందుకు? పిల్లలెందుకు?

ఆఁ ఇప్పుడర్థమయింది నాకు. వీళ్ళు పెళ్ళి చేసుకోరు! చేసుకున్నా వాళ్ళకి అభ్యంతరాలుండవు శీలం గురించి. సుఖపడ్డారు! ఈ శీలం గురించేకదా హత్యలూ, ఆత్మహత్యలూ జరుగతుంట.

దేవతల్లాగ స్వేచ్ఛగా తిరుగుతారు.

ఊహూఁ అది నిజంకాదు. మనిషికి ఎన్ని ఉన్నా తన ఇల్లు. భార్య, పిల్లలూ అంటూ వుండకపోతే తృప్తి, శాంతి వుండవు. అట్లాగ తనది అంటూ ఒక ఇల్లు ఏర్పరచుకోవటం మనిషి ప్రాథమిక అవసరం! స్వేచ్ఛపేరుతో దానికి వ్యతిరేకంగా, స్వభావానికి దూరంగా వెళ్ళిపోతే మనిషికి తృప్తి వుండదు. అది విపరీతానికి దారి తీస్తుంది. మనిషి మనుగడకు ముప్పు తెస్తుంది.

ఈ పిల్లలు, అదే నాగరికత అనుకుని భ్రమలోపడి, మంచీచెడూ లేక పరిధి దాటుతున్నారు. వీళ్ళకి ఎట్లా చెప్పటం పాపం! ఇదే నా కూతురైతే ఇట్లాగ ఊరుకుంటానా? ఈ సునీ తల్లిదండ్రులెవరో! అడగాలనిపిస్తోంది. ఎడ్రస్ తీసుకుని ఆ తండ్రికి ఉత్తరం రాస్తాను. ఎవరికి ఎవరం రైల్లే! స్టేషను వస్తోంది. నేను దిగిపోవాలి ఇప్పుడు.

నాగ్‌పూరు వచ్చేసింది. గీతాంజలి ఆగింది. ఆ ఆంధ్రా తండ్రీ, కూతురూ ముందు వెడుతున్నారు. వెనకాల నేను! తండ్రి దిగాడు. కూతురు దిగాలి. ఎదురుగా పొడుగ్గా, మంచి స్టైల్లో నిలబడ్డాడొక యువకుడు. ఆ అమ్మాయి దిగబోతోంది. పడి పోయిందేమో అనుకున్నాను. ఆ అబ్బాయి కౌగలిలో వుంది.

"సీతా మై డాలింగ్" అంటున్నాడు. ముద్దు పెట్టేసుకున్నాడు.

సీత సిగ్గుపడలేదు. ముడుచుకోలేదు. గర్వంగా నవ్వింది. అతడి చెయ్యి పట్టుకుని నడుస్తోంది వెనక్కితిరిగి చూడకుండా. తండ్రి కూలితో బేరమాడుతున్నాడు.

"సీత! నువ్వు కూడానా!" నిర్ఘాంతపోయాను. తెలివి తెచ్చుకుని దిగాను. తండ్రి నొసలు చిట్లించి నోటితో నవ్వుతూ నావైపు చూసి.

"ఈ కాలం పిల్లలండి!" అన్నాడు సంజాయిషీ ఇస్తున్నట్లు... తను అర్థం చేసుకున్నట్లు.

కిటికీ దగ్గర సునీ ఉంది. మొహం తెల్లబోయింది. అరవ కుర్రాడిది కూడా.

ముద్దబంతిలాగ ముడుచుకు కూర్చున్న పిల్ల ఇట్లాగ చేసిందేమిటా అని ఆశ్చర్యం కాబోలు వాళ్ళకి కూడా

ఒప్పుకోవాలి. నేను తెల్లబోయాను. ఇంకా తెల్లబోతూనే ఉన్నాను.

❑

*ఆంధ్రజ్యోతి వార పత్రిక **18-7-1980***

మనమీదేనర్రోయ్!
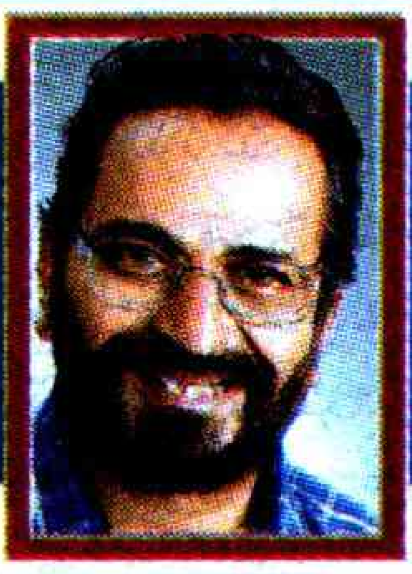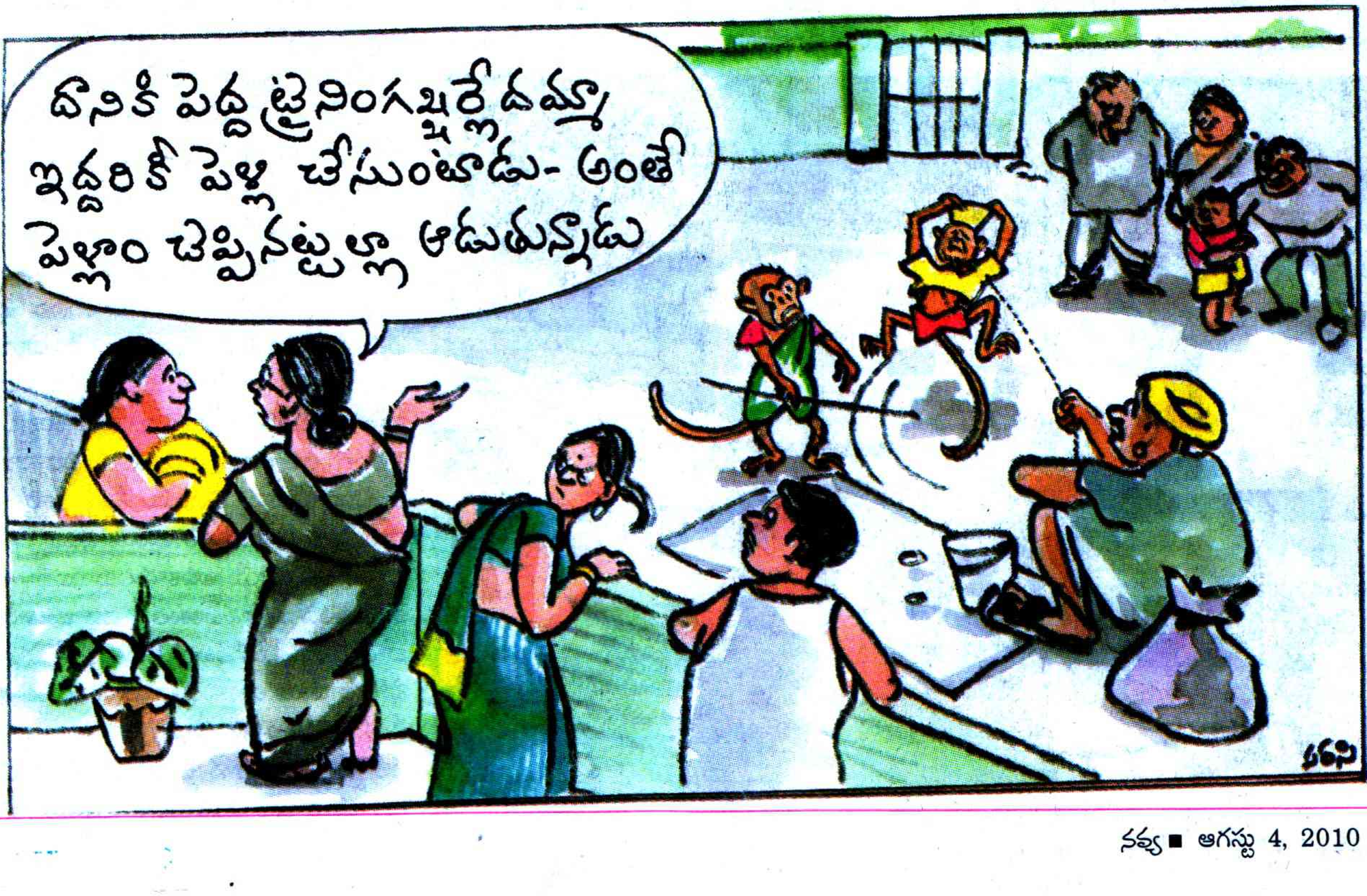
సరసి